

egentlig har vist sig Trang til at lægge en Dvang paa Kapitalerne. Det har neppe hidtil vist sig, at vore Kapitaler ere blevne for meget anbragte i udenlandske Effetter, hvorfra det skulde være nødvendigt at trække dem tilbage. Hertil kommer saa endnu det Misforhold, der er imellem Størrelsen af den foreslaaede Beskatning her og andetsteds. — Men alt det er imidlertid for mig ikke Hovedsagen. Hovedsagen for mig er derimod, at saaledes som Lovforslaget foreligger, vil enhver Kontrol med dets Overholdelse være umulig, og man giver ved det Folk ligesvem Anvisning paa at omgaa Lovene og paa at begaa Uredelighed. Det forekommer mig, at man i et Forhold, der er saa lidet betydende for Statskassen som dette, meget hellere maa renoncere paa de ventede 20,000 Rd. end give, om det saa var blot ti Mennesker Anledning til at gjøre sig til Bedragerer, rentud sagt — thi, hvad enten det er Stort eller Smaat, saa er det dog et Bedrageri, naar man besviger Statskassen, ligesaa vel som, naar man bedrager Private. Det er, som sagt, for mig Hovedsagen, at man ved den foreslaaede Lov temmelig sikkert vil forlede en Del Mennesker til at begaa Bedragerier. Den høitærede Minister vittrede vel, at der i Lovforslagets §§ 6 og 7 var taget saa store Rauteiler, at Omgaaelser af Loven vilde have deres Banffeltigheder. Jeg er imidlertid af den stik modsatte Mening. Jeg tror, at der aldrig nogensinde vil kunne blive Spørgsmaal om nogen Kontrol med dens Overholdelse, undtagen hvor Boer komme under Skifterettens Behandling. Jeg ser i det Mindste ikke, hvorledes §§ 6 og 7 skulde kunne forstaas anderledes. Der er jo tværtimod ved dem givet en meget stor Frihed med Hensyn til Kassationen af de foreslaaede Mærker, idet Slutningen af § 7 tillader baade Kjøberen og Mægleren og — hvad der er det Færligste — ligeledes Eierne at kassere dem. Og det Færlige herved bliver endnu værre ved et af de Endringsforslag, som den høitærede Minister selv har anbefa-

let, og som af det ærede Udvalg er stillet under Nr. 5 til § 7, idet Kassationen, nemlig derefter skal kunne ske blot ved, at man skriver Obligationens eller Papirets Nummer paa Mærket. Saaledes som Kassationen af Stempelmærker ellers foregaar, nemlig derved, at man paa Mærket skriver baade Datoen og derunder sit Navn, tror jeg dog, at Mange vilde trykke sig ved at sætte deres Navn under en uretig Dato — og det er jo egentlig Datoen, som det ved saadanne Kassationer kommer an paa. Naar man derimod kan slippe for at paategne Datoen og sit Navn og blot behøver at paategne Stempelmærket Værdipapirets Nummer, saa vil man saa let tænke; „Det Nummer kan jeg i alt Fald altid senere sætte paa, og kan jeg aldeles slippe for, at sætte det paa, eh bien! saa er det godt.“ Den omtalte Bestemmelse i Endringsforslaget under Nr. 5 vil altsaa endnu mere give Anledning til, at Loven bliver omgaaet. — Det blev jo ogsaa nævnt af den ærede Ordfører, at man paa andre Steder nu ofte bruger at udstede en Slags Depositobeviser for saadanne Papirer, der gaa meget i Handel og Wandel, og som er Gjenstand for jevnlig Omsætning. Og, hvis der nu paa saadanne Papirer blev lagt en Skat af $\frac{1}{6}$ pCt., saa vilde der jo være endnu mere Opfordring til at bruge saadanne Beviser; jeg ser ikke, hvorfor de ikke skulde komme i Brug ogsaa hos os. Det vil i alt Fald meget ofte kunne finde Sted paa den Maade, at Papirer, der gaa fra Haand til Haand, blive liggende hos de større Berelerere. Naar der er Tale om større Beløb i udenlandske Papirer, da vil man lade dem ligge hos vedkommende Berelerer i Hamborg eller Berlin i Stedet for at tage dem hjem til sig, for derved at undgaa den foreslaaede store Skat. Alt dette peger hen paa, at den nye Beskatning vil genere Omsætningen og saaledes ogsaa vil forlede Folk til at omgaa Loven; men enhver Omgaaelse af en Lov er jo Noget, der i alt Fald er moralsk strafværdigt, og Noget, som man udtig skal arbejde hen